

folytatás az 1. oldalról

HÚSVÉT VALÓDI ÉRTELME

visszajött onnan, ahonnan eddig senki sem. Mondhatjuk per-se erre, hogy maga a Biblia is ír emberekről, akik feltámadtak, éppen Jézus is támasztott fel halottakat (rajta kívül Illésről, Elizeusról, valamint Péter és Pál apostolról olvashatunk ilyen történeteket). A kettő között azonban lényegi különbség van. A feltámasztott emberekről tudjuk, hogy később valamennyien (újra) meghaltak; feltámadásuk a test pusztulásának ideiglenes felfüggesztését jelentette. Jézus azonban egy másik dimenzióban támadt fel. Ő már nem hal meg többé soha, véglegesen maga mögött hagyta a halált. Más kérdés, hogy testi valójában nincs jelen már a Földön, hiszen átment a mennybe, ahonnan a történelem végén majd visszajön ítéletet tartani. Fontos azonban látnunk, hogy élő személy, aki helyileg távol van tőlünk, mégis bizalommal fordulhatunk hozzá. Ennek gyakorlati következményei is vannak. Mi, reformátusok nem azért nem imádkozunk az elhunyt szentek közbenjárásáért, mert nálunk ez nem szokás, hanem azért, mert komolyan vesszük Jézus feltámadását. Ő ma is élő Úr, akivel bármikor, bárhol kapcsolatba léphetünk, a szentek ellenben halottak, akikkel nem lehet, de nem is tanácsos kapcsolatot keresni.

„Másodsor, az ő hatalmával minket is új életre támaszt.” – folytatódik a Káté válasza. Jézus az egyetlen ember, aki soha semmilyen bűnt nem követett el. Halála viszont azt jelenti, hogy egyetlen ember sem született a Földre, aki ne halt volna meg (leszámítva persze azokat, akik éppen most élnek, de ne legyenek kétségeink, mi is biztosan elhalálózunk egyszer). A különbség az, hogy mi a saját bűneink következtében lettünk halandók, Jézus ellenben mások bűneiért viselte el a halált. Az ő halála nem büntetés volt, pontosabban nem saját vétkeinek büntetése (hiszen olyan nem volt), hanem azoké, akik hittek, hisznek, hinni fognak. Helyettünk, értünk, miattunk vállalta. Aki mindezt hiszi és vallja, az a feltámadása

révén a győztes oldalra kerül, maga is feltámad. Nem majd egyszer, már itt és most. Hogyan lehetséges ez? A Biblia szerint a halálnak és így a feltámadásnak is több jelentése van. A halál nem csupán a biológiai élet megszűnését jelenti, hanem az Istentől való elszakíttottság állapotát is, amibe minden egyes ember beleszületett (Jézus kivételével), és aminek aztán következménye sok bűnös tettünk. Az a feltámadás, amiről itt a Káté beszél, ezt az állapotot szünteti meg. Aki hisz Jézusban, annak megváltozik a gondolkodása. A lelkiileg halott ember jól érzi magát a bűnbán, nem foglalkozik Isten akaratával. A lelkiileg feltámadt ember is követ el vétkeket, de számára ez már nem normális állapot. Keresi Isten akaratát (vagyis rendszeresen olvassa a Bibliát), a Jézussal való kapcsolatot (imádkozik), valamint a többi hívő társaságát (csatlakozik egy gyülekezethez). Természetesen a bibliaolvasás, az imádkozás és a templomlátogatás önmagában még senkit nem tesz hívővé, a legnagyobb különbség az, ami nem mindig látható: a motiváció. Sok vallásos ember teszi az előbb felsoroltakat megszokásból, vagy azért, mert valamilyen előnyt remél ettől: társadalmi megbecsülést, vagy akár „jópontokat” Istennél. A hívő ember viszont, bármit is tesz, Isten dicsőségét szeretné szolgálni (nyilván ez nem mindig sikerül, de alapvetően ez a célja).

„Harmadszor, Krisztus feltámadása a mi boldog feltámadásunknak záloga.” – zárja a feleletet a Káté. Ez már nem az „itt és most” világa, itt már előre tekintünk. Ez a feltámadás másik jelentése. Testi halálunk nem teljesen végleges állapot, az idők végén, mint már említettük, Jézus visszatér a Földre. Ítéletet tart minden ember fölött. Ennek során testünk és lelkünk ismét egyesül, a halál végleg megszűnik. Ha hiszünk Jézusban, ez nagyon jó hír, mert az életünk nem csupán az a pár évtized, amit itt és most leéldegélünk. A hívők számára a lényeg majd akkor kezdődik. Gondoljunk el mindezen, hogy Jézus feltámadása valóság és élet lehessen számunkra!

Király Gábor

HÚSVÉTI BIZONYSÁGTÉTEL

folytatás az 1. oldalról

lélek megnyitotta a szívemet, hogy meghalljam és meglássam Krisztus szelidségét, alázatos lelkét és hatalmát. S mikor már azt gondoltam, nem tudok több alázatot és irgalmat elképzelni, akkor a lelkipásztor levette palástját, feltúrta ingje ujját, elővett egy kancsót és egy lavórt, vállára terített egy törölközőt és mindenkitől bocsánatot kérve megmosta az ott lévőkh lábait. Eltörpültem. Szégyelltem magam. Arra gondoltam, hogy Krisztus tudta, hogy mi vár rá és még így is szelíden letérdelt és megmosta tanítványai lábát. Szégyelltem életem minden elégedetlenségét és mérgelődését. Most is, ha arra gon-

dolok, hogy szívem mennyire meg tud telni haraggal, megbocsátatlansággal és dühvel, és mind ezt általában jogosnak is tartom, pedig Krisztus ezekért a bűnökért is meghalt. Azért is, mert te is, én is büntetést érdemelünk még a haragunk miatt is. „Persze”, hangzik a válasz, „de ez nekem most fáj, és Isten megérti, hogy haragszom, ember vagyok”-mondjuk. Igen, kedves testvérem, de Krisztus többet szenvedett nálad és nálam is, mégis megbocsátott, és ez a harag és megbocsátatlanság is egy szeg, ami Krisztust felszegezte. Szabad akaratunk van a bűnre, de arra is, hogy elfogadjuk a felkínált kegyelmet és szabadulást, mert Isten senkit nem küld a halálba, az ember választja azt.

Visszatérve az első kérdésre, hogy mit tett Isten, annyit szeretnék elmondani, hogy én 32 éves koromig kerestem Istent, és csak egy valamit jelentettem ki határozottan, azt, hogy kersztjén nem

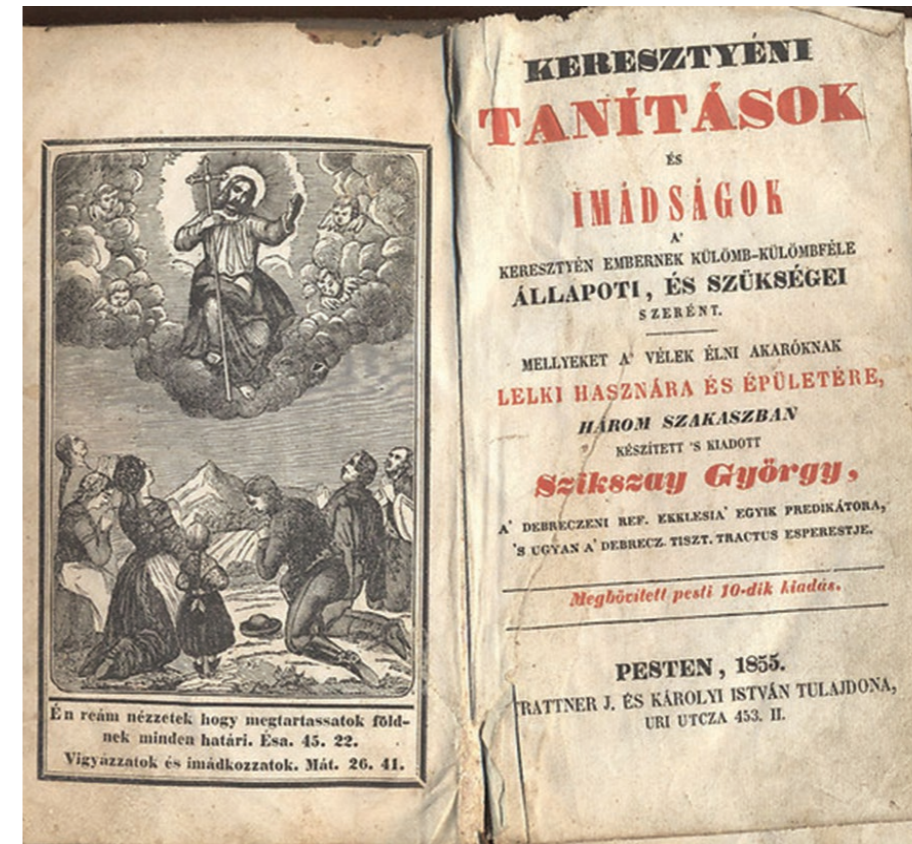
leszek. De jött a belső úr, a halálkép és az összeomlás. És Krisztus, aki engem 2006 karácsonyán megmentett, így szólt hozzám: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.”(János 11, 25-26.) Én húsvétkor is erre gondolok. Arra, hogy milyen kegyelem az, hogy nem hagyott Krisztus a halálban, hanem kinyújtotta kezét felém és megmentett. Hogy feltámadt és új életet ad az övéinek.

És a második kérdésre válaszolva pedig, hogy mit tesz, nos, szüntelenül vezet életünket, és az jut ilyenkor eszembe, hogy az utolsó vacsora után még egy utolsó parancsot ad tanítványainak, nem tanítás, nem kérés, nem példázat, hanem parancs: „Amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.” (János 13.34)

Istené a dicsőség!

Mariam Alwazir

HÚSVÉTI TANÍTÁS

Presbiteri bemutatkozó

UBI CARITAS ET AMOR DEUS IBI EST

GYülekezetünknek az a nemes feladat jutott, hogy templomot építhet. Presbiterként fizikai templomunk építése mellett, fontos feladatnak tartom lelki templomunk felépítését is. Szerető és befogadó közösségé kell válnunk. A vasárnapi istentiszteletek életem részévé váltak, ekkor kapom meg azt a lelki táplálékot, melyre mindennapjaimhoz szükségem van. A cselekedetéről és a

hitről ezt olvashatjuk Jakab levelében: „Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.” A diakóniai szolgálat ezért is fontos számunkra. Julika testvéremmel nemcsak ismerjük, hanem megcselekedjük az ígét: „Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljük.” (Róma 15,1)

Preklerné Marton Ilona

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap 11 óra

felöltt- és gyermekistentisztelet

Kedd 17 óra konfirmációs előkészítő

Szerda 18 óra Bibliaóra

Cím: Bp., Soroksár-Újtelepi Római Katolikus Templom tanácsterme, 1237 Budapest, Szent László u. 149.

Alkalmainkra szeretettel várjuk!

ÜNNEPI ALKALMAINK

2014. április 18. péntek, 18 óra

Nagypénteki istentisztelet

2014. április 20. vasárnap, 11 óra

Húsvét vasárnapi úrvacsorás istentisztelet

2014. április 21. hétfő 11 óra

Húsvét hétfői úrvacsorás istentisztelet

Szeretettel várjuk ünnepi alkalmainkra szereteteivel együtt!

SZÉLES ÚT, KESKENY ÚT

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

(Máté 7,13-14)

Jézus Krisztus két útról beszél a példázatban. Azt állítja, hogy a mindenkori ember előtt két életút áll: az egyik a széles út, a másik a keskeny út. Vagy az egyikre vagy a másikon jár az ember. A példázat szerint nincs harmadik út. arany középút!

A széles út a veszedelemre, kárhozatra visz, és sokan vannak, akik azon járnak. A keskeny út ellenben az életre, a boldog életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

A széles utat nem kell megtalálni, mert arra minden ember reáshűvel. Semmiféle kirívó bűncselekményt nem kell elkövetnie az embernek ahhoz, hogy veszedelemre, kárhozatra

jusson. Elég, ha megmarad abban az állapotában, amelybe világra jött. Minthogy mindnyájan átmentünk a tágas kapun és a széles úton járunk, életünket az örök veszély fenyegeti. Isten haragja lebeg fejkünk felett.

De van szoros kapu is, amely a keskeny útra vezet, és ennek a szoros kapunak a neve: bűnbánat. A keskeny úton való elindulást megelőzi az Isten előtti bűnbánat és bűnvallás alkalma.

Aki nem ment át a szoros kapun, az még nem járhat a keskeny úton. Ha még nem dőlt el véglegesen az ember szívében, hogy szakítani akar mindazzal, ami Isten előtt utálatos és megvetendő, veszélyben van az élete.

Az mehet át a szoros kapun, akivel Isten megláttatta saját bűneit és akivel Isten Lelke megértette, hogy Krisztus a ő vétkei miatt szenvedte el a kereszthalál rettenetes gyötrelmeit. Mivel Isten nem hajítja végre kétszer az ítéletet, így az illető kegyelmet kapott minden bűnére.

Jézus éppen arra biztatja a példázat hallgatóit, hogy menjenek be a szoros kapun és induljanak el a keskeny úton. Magyarázat: tartsanak bűnbánatot felismert vétkeik miatt és forduljanak bizalommal Megváltójuk felé. Minden reményüket Krisztus személyébe és áldozatának büntörtő erejébe vessék. Ez a Biblia nagy üzenete a keskeny utat megtalálni vágyók számára: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj mind te, mind a te háza népe.” (ApCsel. 16,31)

Péterffy György

A Taksonyi Református Missziói Egyházközség tagjai 2014. február 2-án látogattak el gyülekezetünkbe.

Túrmezei Erzsébet:

FELTÁMADT!

Egy édes titkom van nekem.
Fénnyel betölti életem,
mosolyra nyitja számát:
a Megváltó feltámadt!

Nem, nem maradt a sír ölén.
Ujjongok az örömtől én,
hisz nem vagyok már árva.
Nincs többé sírba zárva.

Velem van nappal, éjjelen.
Mindig velem, mindig velem!
Az úton Ő vezérel

oltalmazó kezével.
Virágok, illatozzatok!
Húsvéti, tiszta fény ragyog
elűzve minden árnyat:
a Megváltó feltámadt!

HÚSVÉT VALÓDI ÉRTELME

Egyházunk egyik alaphitvallása, a Heidelbergi Káté 45. kérdése foglalkozik a húsvéti ünnep valódi tárgyával. A kérdés így hangzik: „Mit használ nekünk Krisztus feltámadása?” Annak, hogy ez a kérdés bekerült a káténkba, fontos üzenetei vannak. Egyrészt, a reformátorok számára Jézus feltámadása megkérdőjelezhetetlen valóság volt, másrészt azt is tudták, hogy ez nem csupán egy régmúlt történet, hanem olyan esemény, aminek minden kor embere számára lehet jelentősége. Éppen ezért nem árt, ha mi is megkeressük a választ erre a kérdésre, illetve megnézzük elődeink feleletét.

A Káté válasza három dolgot sorol fel. „Először is, feltámadásával legyőzte a halált, hogy mi is elnyerjük azt az igazságosságot, amelyet halálával szerzett.” A válasznak ez az első része mindenekelőtt rögzíti a már említett tényt: Jézus feltámadása történelmi valóság, ami egyszerűségi szinten azt is jelenti, hogy van valaki, aki

>>> 2. oldal

HÚSVÉTI
BIZONYSÁG-
TÉTEL

Azon gondolkodtam, hogy mit jelent nekem a húsvét. Megtérésem után is sokáig kerestem, a húsvétban az ünnepet. Tudtam már, hogy miről szól, de a szívemet sokáig nem érintette meg. A szertartásoktól vártam, hogy majd valami megérint, hogy megérezzek valamit. Írom mindezt annak ellenére, hogy az Úr engem az „Én vagyok a feltámadás és az élet..” igével keltett életre és hívott el az Ő útjára. Akkor, abban a pillanatban elsírtam magam, mert megragadta a szívemet, és nem volt fontos hogyan, de tudtam, és a legbensőmben éreztem, hogy ez valóság, hogy Krisztus él és hogy valóban van hatalma arra, hogy megmenten. Elfogadtam a szabadítását, örvendezve követni kezdtem és egyszer csak érteni akartam, hogyan lehetséges, hogy Ő megszabadíthat. Tudni akartam, hogy mit tesz és mit tett Krisztus? Az Úr pedig „lassan” tanított és tanít. Én mindent és egyszerre akartam tudni. Tudományosan, logikusan és fizikálisan is akartam érteni. De az Úrnak más volt az elképzelése. Az Írás mindig ott volt előttem, de Isten a szívemen át tanított. Az egyik ilyen alkalom az volt, amikor egy nyári családos héten az ott szolgáló lelkipásztor az utolsó vacsoráról prédikált. Hányszor olvastam pedig ezt a szakaszt! Mégis ezen a prédikáción a Szent-

” Helyettünk, értünk, miattunk vállalta... ”